کارلسن، مرد شماره یک شطرنج جهان:

برخلاف سایر شطرنج‌بازها نمی‌توانم دهانم را ببندم

مصاحبه

بزرگی بدون تلاش و زحمت به دست نمی‌آید. در حالی که آتش درونی می‌تواند موجب روشنایی و حرارت و رسیدن به مقصد نهایی شود، همان آتش می‌تواند باعث شکنجه و خاکستر کردن روابط و سوزاننده روح و روان باشد. بااستعدادها را می‌شود هم دوست داشت هم از آنها بیزار بود. آنها می‌توانند به جاودانگی برسند و در عین حال نقص‌هایی داشته باشند. هرچه نباشد آنها هم انسان هستند اما در نهایت استعداد خارق‌العاده‌شان همه چیزهای دیگر را زیر سایه خودش می‌برد.

همانطور که مایکل جردن در سری مستند ۱۰ قسمتی به شدت محبوب «آخرین رقص» درباره حضورش در تیم شیکاگوبولز NBA در فصل ۹۸-۱۹۹۷ گفت: «پیروزی یک بهادارد و رهبری بهایی دیگر».

مگنوس کارلسن توسط پدرش هنریک با شطرنج آشنا شد، درست همان زمانی که جردن داشت اولین هت‌تریک قهرمانی‌هایش NBA را با بولز در اوایل دهه ۹۰ ثبت می‌کرد. کارلسن آن موقع هنوز داشت در مقطع ابتدایی تحصیل می‌کرد و چند سال تا ملقب شدن به «موتزارت شطرنج» فاصله داشت، لقبی که نشریه واشنگتن پست به این جوان نروژی داد. او هرگز بازی‌های جردن را تماشا نکرد اما با این وجود عاشق جمع‌آوری عکس‌های NBA بود. او به CNN گفت: «همه می‌دانند که جردن چه کسی بود».

مثل میلیون‌ها نفر دیگر در سراسر دنیا، کارلسن هم تحت تأثیر «آخرین رقص» قرار گرفته بود، مستندی که پروسه تبدیل شدن جردن به یک ابرقهرمان - با ۶ مقام قهرمانی NBA عنوان ارزشمندترین بازیکن فصل، ۵ (MVP) - و یک سوپراستار آمریکایی که به نماد فرهنگ این کشور تبدیل شد را به تصویر می‌کشید و همه این‌ها به خاطر یک چیز بود: قهرمانی.

در مرور فصل پایانی و پرآشوب حضور جردن در بولز و پویایی که او به ایجادش کمک کرد، مخاطب دچار احساسات متناقض می‌شد. برای مخاطب در عین حال که استعداد جردن به طرزی باورنکردنی الهام‌بخش و قدرت شخصیت‌اش مجذوب کننده بود، برخی از روش‌هایی که او برای رسیدن به اوج در زمین بسکتبال به کار می‌برد - مثل زیرسؤال بردن هم‌تیمی‌هایش و حتی مشت زدن به صورت یکی از آنها - غیرقابل پذیرش است و او را ناخودآگاه مجاب به پرسیدن یکسری سؤالات در طول این مستند ورزشی حقیقتاً عالی می‌کند. در میان آنهایی که این مستند را تماشا کرده‌اند، نیستند کسانی که خواسته باشند از رفتارهای منفی جردن هم الگوبرداری کرده باشند به جز کارلسن که مثل جردن نخبه رشته ورزشی خودش و یکی از آن استعدادهای یک بار در هر نسل شطرنج است.

او در حالی که لبخندی کنایه‌آمیز به لب دارد، می‌گوید: «در نروژ خیلی‌ها هستند که می‌گویند برای اینکه قهرمان شوی حتماً لازم نیست که آدمی عوضی باشد اما از این به بعد هر وقت که آنها این را بگویند من هم در جواب‌شان خواهم گفت که بروند و مستند جردن را تماشا کنند چون من می‌خواهم از آن به عنوان بهانه‌ای برای توجیه هر رفتار سؤال‌برانگیزم استفاده کنم. قطعاً من کسی هستم که در این مکتب حرف‌های زیادی برای گفتن دارم. هیچ بهانه‌ای وجود ندارد. شما همیشه باید بهترین باشید و هیچ چیز دیگری هم قابل قبول نیست.»

کارلسن از سال ۲۰۱۳ قهرمان شطرنج دنیا بوده است. تنها ۲ سال سن داشت که می‌توانست پازل‌های ۵۰ تکه‌ای را حل کند. ۵ ساله که شد با لگو سازه‌هایی باورنکردنی می‌ساخت. در ۱۳ سالگی او قهرمان سابق شطرنج جهان، آناتولی کارپوف را شکست داد و با اسطوره شطرنج روسیه، گری کاسپاروف هم مساوی کرد و به این ترتیب استاد بزرگ شطرنج شد. شش سال بعد او به جوان‌ترین شطرنج‌باز در تاریخ این رشته ورزشی تبدیل شد که صدرنشین رنکینگ جهانی می‌شود. سرعت رشد او خیره کننده بود و در طول یک دهه گذشته هم این پدیده نروژی به عنوان یکی از بهترین‌های شطرنج در طول تاریخ معرفی شده است.

> **چون یک آدم به شدت رقابت‌طلب و جنگنده هستم، زمانی که مرتکب اشتباهی می‌شوم که نباید بشوم، اعصابم به هم می‌ریزد**

او ۴ مقام قهرمانی جهان کسب کرد و به رده‌بالاترین شطرنج‌باز تاریخ مبدل شد اما آیا آن بی‌رحمی که به قول خودش برای رسیدن به پیروزی لازم است، واقعاً یک خصلت ضروری برای تبدیل شدن به بهترین بازیکن تاریخ است؟ خود او می‌گوید: «به نظر من که لازم است.» تا حدود زیادی مشابه به جردن، بیزاری از باخت است که کارلسن را تقویت می‌کند. کم بودن تناوب باخت‌ها، از سختی آن نمی‌کاهد. در مسابقات دعوتی مگنوس کارلسن در ماه گذشته - یک تورنمنت آنلاین با جایزه رکوردشکن ۲۵۰ هزار دلار - او به یک پدیده ۱۶ ساله در حال اوج‌گیری به نام علیرضا فیروزجا باخت. کارلسن بعد از آن باخت گفت: «آن باخت مرا واقعاً به هم ریخت» و در ادامه مسیرش تا شکست دادن دینگ لیرن، عصبانیت او فوران کرد و گفت: «من از خیلی‌ها آدم‌ترم». با این حال او برای رفتاری که در آن زمان داشت توجیه‌های خاص خودش را دارد. او با اعتقاد به اینکه دادن آزادی بیان به یک بازیکن برای بروز خشمش با الفاظ تند بازی‌های شطرنج سرعتی آنلاین را نسبت به ورژن کلاسیک آن جذاب‌تر می‌کند، گفت: «زمانی که من در یک بازی اشتباه می‌کنم، از دهانم کلی الفاظ نامناسب بیرون می‌آید و به نظرم این چیز خوبی است. این یک حس واقعی است. مردم این واکنش‌های آنی را می‌بینند، واکنش‌هایی که معمولاً وقتی شما پشت میز نشسته‌اید نمی‌توانید نشان دهید. به نظرم باید یک اتاق مخصوص باشد که آنجا حین شطرنج بازی کردن بتوانی خودت باشی و من هم چون یک آدم به شدت رقابت‌طلب و جنگنده هستم، زمانی که مرتکب اشتباهی می‌شوم که نباید بشوم، اعصابم به هم می‌ریزد و فکر هم نمی‌کنم که بد باشد که به خاطر دچار شدن به این حالت چیزی به زبان بیاورم. این هم یکی از ابعاد شخصیتی من است حالا عده‌ای ممکن است این خصلت مرا قبول کنند و عده‌ای دیگر نه. به نظر خودم که این کار درست و مهم‌ترین چیز است. مردم می‌گویند که من یکسری ویژگی‌های خوب دارم و یکسری خصلت‌های بد. احساسات من معمولاً خارج از بدنم هستند که البته این چیزی نیست که معمولاً شما از یک شطرنج‌باز انتظار دارید اما من همین هستم.»

سال ۲۰۱۰، کاسپاروف - قهرمان شطرنج جهان در فاصله سال‌های ۱۹۸۵ تا ۲۰۰۰ - که یک مدت هم مربی کارلسن بود - به نشریه تایم گفت: «کارلسن تا زمانی که بازنشسته شود، ورزش باستانی ما را به طرز چشمگیری تغییر خواهد داد.» کارلسن هنوز ۳۰ سال سن ندارد اما تا همین الان هم چنان تأثیری بر شطرنج گذاشته که هیچ کسی نمی‌تواند آن را انکار کند، تأثیری که باعث شده یکسری قراردادهای تجاری مهم با برندهای معروف دنیا مانند جی‌استار و پورشه ببندد و اپلیکیشن خاص خود را داشته باشد و همه این‌ها بر ثروت چند میلیون دلاری‌اش اضافه می‌کند. کارلسن نیمی از عمرش به مسافرت عادت داشته چیزی نزدیک به ۲۰۰ روز از سال. به همین دلیل اکنون که به خاطر شیوع کرونا مجبور شده در خانه‌اش در شهر اسلو بماند، از زمان کودکی‌اش طولانی‌ترین زمانی بوده که در خانه سپری کرده است. البته برخلاف خیلی از ورزشکاران دیگر زندگی حرفه‌ای او به خاطر شیوع کرونا آنقدرها تغییر نکرده است. او ماه گذشته یکسری مسابقات آنلاین با عنوان تور کارلسن با مجموع جوایزی که رقمش به یک میلیون دلار می‌رسید را ترتیب داد و قرار است که خودش هم در آن شرکت کند. به این ترتیب دوستداران شطرنج می‌توانند حداقل تا ماه آگوست ساعت‌ها با تماشای بازی‌های شرکت کنندگان در این تورنمنت سرگرم باشند. این سومین تورنمنت آنلاینی است که او در آن شرکت می‌کند. تورنمنت اول، مسابقات «دعوتی کارلسن» بود که فینالش حدود ۱۱۵ هزار بیننده داشت و دومی «لیندورس ابی چلنج» که الان در حال برگزاری است. هدف کارلسن از برگزاری این تورنمنت اطمینان از در جریان بودن مسابقات رشته ورزشی‌اش است.

منبع: CNN

رئال بازیکن نمی‌خرد اما بارسلونا چرا

جیب خالی و پز عالی بارسا

خبر

ویروس کرونا با فوتبال کاری کرده که غیرقابل‌باورترین اتفاقات در فوتبال حالا خیلی عادی به نظر برسد. اینکه غول ثروتمندی مثل رئال مادرید از بیم کسری بودجه دو ماه یا بیشتر مانده به پایان فصل اعلام کند در تابستان هیچ خریدی نخواهد داشت، آن هم در حالی که در یکی دو سال گذشته ولخرجی‌های معمول را نداشته، عادی نیست. بحران کرونا رئال مادرید را مثل خیلی‌های دیگر در سراسر دنیا به این نتیجه رسانده که بعد از این باید خرج کند و شاید بهتر باشد مدتی صرفه‌جویی کند.

رئال بسیاری از مذاکراتش برای جذب بازیکن موردنظرش را به حالت تعلیق درآورده، به بعضی از بازیکنانش گفته اگر بخواهند می‌توانند بروند و امسال برخلاف همیشه فروش بازیکن را به جای خرید آن در اولویت قرار داده چون می‌خواهد از هزینه‌هایش برای پرداخت حقوق آنها بکاهد. در خانه رقیب دیرینه مادریدی‌ها اما به شکلی دیگر هیاهو برپاست.

از بارسلونا خبر از رؤیاپردازی مسئولان این باشگاه برای برگرداندن نیمار و خرید بازیکنانی مثل میرالم پیانیچ از یوونتوس و لائوتارو مارتینس از اینتر به گوش می‌رسد آن هم در شرایطی که مدیریت امور مالی‌اش خلاقیت چندانی ندارد و باید از دولت برای پرداخت حقوق‌های نجومی بازیکنانش کمک بگیرد. به همین دلیل اینکه چگونه این باشگاه می‌خواهد برای جذب بازیکنان گرانقیمت دیگری مانند نیمار، مارتنیس و پیانیچ برنامه‌ریزی کند خود سؤال برانگیز است.

چه کسی فکرش را می‌کرد که رئال مادرید وارد بازار نقل و انتقالات نمی‌شود چون نگران هدر رفتن منابع مالی‌اش است و بارسلونا می‌خواهد پولی که واقعاً ندارد را خرج ستاره‌های رؤیاهایش کند؟

بارسلونا در حال مذاکره با یوونتوس برای خرید پیانیچ است. یوونتوس اما گرفتن آرتور ملو را شرط انتقال پیانیچ به نوکمپ اعلام کرده و بازیکن برزیلی هم حاضر نیست به تورین برود. پس تنها راه رسیدن به پیانیچ خرید او با رقمی بالاست اما اگر اخبار چند ماه اخیر ایتالیایی‌ها صحت داشته باشد کیکه ستین سرمربی بارسلونا در پایان فصل باید از باشگاه ۲۰ بازیکن جدید بخواهد نه ۳ بازیکن چون طبق اخبار رسانه‌های ایتالیایی علاوه بر آرتور ملو، آرتورو ویدال، ایوان راکیتیچ، نلسون سمدو، آنسو فاتی، عثمان دمبله، کارلس آلنیا، ریکی پوچ، یایکس موریبا، فرانسیسکو ترینکائو و پدری هم ممکن است به سری A بروند.

منبع: مارکا

آشپزخانه ویمبلدون در خدمت نیازمندان

ویمبلدون این تابستان برای اسطوره‌هایی مثل راجر فدرر و سرنا ویلیامز آشپزی ندارد اما توت فرنگی و خامه‌ها از بین نمی‌رود چون مسئولان تنیس تصمیم گرفته‌اند برای هزاران شهروند آسیب‌پذیر لندن غذا درست کنند. به دلیل شیوع ویروس کرونا ویمبلدون ۲۰۲۰ برگزار نمی‌شود و نخستین بار بعد از ۷۵ سال این مسابقات تعطیل شده است اما تعطیلی به همه جا کشیده نشده و یکی از آشپزخانه‌های تشکیلات برگزاری ویمبلدون روزانه ۲۰۰ وعده غذایی را در اختیار افراد بی‌بضاعت قرار می‌دهد.

آدام فارگین، سرآشپز ۳۵ ساله، معمولاً ریاست گروهی از ۳۲۰ نفر را در جریان دو هفته برگزاری ویمبلدون بر عهده دارد و باید از تغذیه مناسب هزاران نفر مطمئن شود. امسال هم او مشغولیت‌های زیادی داشته و پنج روز در هر هفته هر روز هشت ساعت کار می‌کند تا غذای آماده باکیفیت در کافه وینگفیلد تهیه و در سراسر پایتخت توزیع شود.

در منوی این هفته بادنجان سرخ شده، برنج، خوراک لوبیا، لیمو ترش و سالاد گشنیز سرو شده است. سایر غذاهای خوشمزه‌ای که سرو شده شامل ماکارونی و پنیر، لازانیای سبزی و قزل آلای تری یاکی می‌شود.

فارگین می‌گوید: «غذا را در یکی از آشپزخانه‌ها تهیه می‌کنیم و بعد یک شرکت آنها را به دست بانک‌ها و خیریه‌های غذا می‌رساند. بخشی از غذاها همانی است که در ویمبلدون تهیه می‌کنیم و این خیلی عالی است که مردم عادی هم طعم ویمبلدون را می‌چشند. ما سعی می‌کنیم غذای باکیفیت و تازه تولید کنیم و در بهترین شرایط به دست مصرف کننده برسانیم. ما به کاری که برای دیگران انجام می‌دهیم، افتخار می‌کنیم.»

خیریه سیتی هاروست که وظیفه توزیع غذاهای ویمبلدون را بر عهده دارد، ادعا می‌کند در شش هفته اول قرنطینه از طریق تیم‌های داوطلب و ۱۳ ون بیش از یک میلیون غذا توزیع کرده است.